

Ἑλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΑΗΜΟΣ

Ἀριθμός φύλλου 355

Σεπτέμβριος-Ὀκτώβριος 2017

ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ ΚΟΤΣΩΝΗΣ

Ποιμαντικοί κόποι καί πνευματική πορεία του
ὡς Ἀρχιεπισκόπου

Τά πεπραγμένα του ὡς Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος εἶναι ἀδύνατον νά συμπεριληφθοῦν εἰς τό παρόν βιογραφικόν σημείωμα, ἔστω καί ἐν μεγίστῃ συντομίᾳ. Δι' αὐτό οἱ θέλοντες νά τά πληροφορηθοῦν δύνανται νά ἀνατρέξουν ἀφ' ενός μέν εἰς τοὺς ὀγκώδεις Τόμους τοῦ περιοδικοῦ «Ἐκκλησία» τῶν ἐτῶν 1967-1973, ἀφ' ἑτέρου δέ εἰς τὰς ἐξῆς ἐκδόσεις, καταλαμβανούσας ἐν τῷ συνόλῳ ὑπέρ τὰς 1300 σελίδας, ἦτοι: 1) «1829 ἡμέραι εἰς τό Πηδάλιον», Τόμος Α', ἐν Ἀθήναις 1972, σελίδες 288, 2) «Εἰς τό Πηδάλιον τῆς Ἐκκλησίας», Τόμος Β', τεύχη Α' καί Β', ἐν Ἀθήναις 1975, σελίδες 576 καί 92, 3) «Περί τοῦ οἰκονομικοῦ προβλήμα-

τος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», ἐν Ἀθήναις 1975, σελίδες 154 καί 4) «Τό Δράμα ἑνός Ἀρχιεπισκόπου», ἔκδοσις Ε', ἐν Ἀθήναις 1976, σελίδες 192.

Ἐνταῦθα, χάριν συντομίας, θά ἀπαριθμηθοῦν μόνον ὅσα ἐκ τῶν πεπραγμένων ἦσαν καινοφανῆ εἴτε ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν, εἴτε ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος γενικώτερον.

Α' Ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν: Ἡ ὀρθολογική ὁργάνωσις τῶν Ὑπηρεσιῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς εἰς Διευθύνσεις, Τμήματα καί Γραφεῖα, ὥστε νά εἶναι εὐχερὴς ἡ παρακολούθησις, ἡ προαγωγή καί ὁ ἔλεγχος τοῦ διεξαγομένου ἔργου. Ἡ ἴδρυσις νέων Γραφείων, ὅπως τό τοῦ Προσωπικοῦ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, τό ὁποῖον εἶχε τά στοιχεῖα ἀπαντος τοῦ προσωπικοῦ της, ἡτοι ἱερέων, διακόνων, ὑπαλλήλων κλπ. Τό τοῦ Ἐλέγχου Κληρικῶν, τό ὁποῖον περιέστελλε τόν ἐπί ζημίας τοῦ ράσου τρόπον ζωῆς ὠρισμένων εἴτε ψευδοκληρικῶν, εἴτε κληρικῶν οὐχί ἀμέμπτου ἡθικοῦ βίου. Τό τῆς Ποιμαντικῆς τῆς Οἰκογενείας. Τό τῆς Ποιμαντικῆς τῶν Ἀποδήμων καί τῶν ἐν τῇ Διασπορᾷ τέκνων τῆς Ἐκκλησίας μας. Τό τῆς Ποιμαντικῆς μερίμνης τῶν ἐν Φυλακαῖς. Τό τῆς Ποιμαντικῆς τῶν ἰδιαιτέρως εὐπαθῶν περιοχῶν. Τό τῆς προαγωγῆς τῆς μυστηριακῆς ζωῆς τῆς Νεότητος. Τό τῆς ψυχαγωγίας της εἰς 13 Κέντρα Νεότητος τῶν ἐνοριῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, με ἐκπαιδευθέντα εἰδικῶς ἐθελοντικά στελέχη εἰς σχετικόν Φροντιστήριον διά τούς Ἀρχηγούς τῶν Κέντρων καί Ἀρχηγούς Κατασκηνώσεων. Τό τῆς στοργῆς καί μερίμνης ὑπέρ αὐτῆς.

Ἐκεῖνο τό ὁποῖον ἥλλαξεν ἐκ θεμελί-

ων μορφήν ἦτο τό Γενικόν Φιλόπτωχον Ταμεῖον. Ἀντί δηλαδή νά τό ἀναζητοῦν οἱ ἔχοντες ἀνάγκην καί ἀντί νά διδεται ἐκάστοτε ἓνα συνήθως μικρόν κέρμα εἰς ἕκαστον ἐξ αὐτῶν, τό Γενικόν Φιλόπτωχον ὠργανώθη ὡς Χριστιανική Ἀλληλεγγύη, δηλαδή ὡς μία Ὑπηρεσία στοργῆς καί ἀγάπης, ἡ ὁποία ἀνεζήτει τήν δυστυχίαν, ἐξηκρίβωνε τάς ἀνάγκας της καί προσεπάθει νά τάς θεραπεύσῃ. Ἰδιαιτέρως ἡ Ὑπηρεσία αὕτη, κατόπιν εἰδικῆς ἐρεύνης, κατὰ τήν ὁποίαν διεπιστώθη ὁ ἀριθμός τῶν ἀπόρων ὑπερηλίκων ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἔστρεψε τήν προσοχήν της εἰς τούς γέροντας καί κατήρτισε τήν «Εἰδικήν Μέριμναν Ὑπερηλίκων», τήν Ε.Μ.Υ. Διά τῆς Ε.Μ.Υ., εἰς τήν ὁποίαν προσέφεραν ἐθελοντικῶς τάς ὑπηρεσίας των τρισημίσι χιλιάδες ἐθελόντριαι κυρίαι, ἰδρύθησαν 85 «Σπίτια Γαλήνης Χριστοῦ», εἰς τά ὁποῖα εὖρον στοργήν καί ἀγάπην ὅλοι οἱ ἄποροι γέροντες τῆς περιφερείας τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καί οὕτως εἶχεν ἐξαφανισθῇ ἡ ἐπαιτεία ἀπό τήν Πρωτεύουσάν. Τά «Σπίτια Γαλήνης Χριστοῦ» παρέχουν εἰς τούς γέροντας φαγητόν, ἄνετον διαμονήν κατὰ τήν διάρκειαν τῆς ἡμέρας, κάποιαν ψυχαγωγίαν, ἐκδρομάς τινάς, τό δέ θέρος ἀκόμη καί δεκαήμερον ἐξοχικήν διαμονήν. Τόν θεσμόν αὐτόν τόν παρηκολούθησεν ἡ Τῆνος ἐκ τοῦ πλησίον, καθότι εἰς τάς ἐγκαταστάσεις τῆς Ἱερατικῆς της Σχολῆς ἐφιλοξενοῦντο κατὰ τούς θερινούς μῆνας περί τούς ἑκατόν γέροντας ἀνά δεκαήμερον. Ἡ Ε.Μ.Υ. ἰδρύσεν ἐπίσης 2 «Στέγας» κατακοίτων ὑπερηλίκων, διά τούς μονίμως ἐν ἀκινήσει γέροντας, ὡς ἐπίσης καί πέντε «Κινητάς Μονάδας Περιθάλψεως Κατακοί-

των», εκάστη τῶν ὁποίων διέθετεν αὐτοκίνητον καί εἰδικευμένον προσωπικόν διὰ τήν κατ' οἶκον ἐπίσκεψιν καί περιποίησιν τοῦ σοβαρῶς ἀσθενήσαντος γέροντος.

Ἐπίσης ἐντελῶς νέον ἦτο τό ἀποκλήθην «Κίνημα Ἀγάπης». Ἡ ἀποστολή του συνίστατο εἰς τό νά συλλέγῃ παλαιά καί ἄχρηστα διὰ κατόχους των ἀντικείμενα, τά ὁποῖα ἐπισκευαζόμενα, ἢ μετασκευαζόμενα εἴτε διετίθεντο πάλιν εἰς ἀπόρους, εἴτε ἐπωλοῦντο καί τά εἰσπραττόμενα διετίθεντο εἰς ἔργα ἀγάπης. Ἐνδεικτικῶς σημειοῦται ὅτι εἰς τήν ἐν Νέα Σμύρνη δοκιμαστικὴν συλλογὴν τῆς 10/5/1970 τά συλλεγόμενα εἶδη ἐγέμισαν περί τά χίλια (1000) μεγάλα φορητὰ στρατιωτικά αὐτοκίνητα.

Ἐπὶ τῆς Ἀρχιεπισκοπείας του ὡσαύτως ὁργανώθη κάτι τό ὁποῖον διὰ πρώτην φοράν ἐγένεν εἰς τήν Ἐκκλησίαν μας. Ἐξεδηλώσαμεν ἡμεῖς τήν ἀγάπην μας πρὸς τοὺς ἐκτός τῶν συνόρων τῆς χώρας μας ἔχοντας ἀνάγκην βοηθείας, ἐνῶ μέχρι τότε εἴχαμεν συνηθίσει νά δεχώμεθα ἐκδηλώσεις διεθνoῦς καί διεκκλησιαστικῆς ἀλληλεγγύης.

Οὕτως εἰς τήν περίπτωσιν τῶν παιδιῶν τῆς Μπιάφρα, πού ἀπεδεκατίζοντο ἀπὸ τήν ἀσιτίαν, ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν ἔστειλε δι' αὐτά 300.000 κονσερβας κρέατος, αἱ ὁποῖαι συνελέγησαν εἰς τήν περιφέρειάν της. Ἡ ἐπομένη διεθνὴς ἐκδήλωσις ἀγάπης ἦτο πρὸς τοὺς πλημυροπαθεῖς τῆς Ρουμανίας. Εἰς αὐτήν ἡ Ἐκκλησία μας τόσον ἀπὸ ἀπόψεως μεγέθους ὅσον καί ἀπὸ ἀπόψεως τρόπου προσφορᾶς ἦλθε παγκοσμίως πρώτη. Τεραστία ἐπίσης ἦτο ἡ προσφορὰ κονσερβῶν διὰ τοὺς πληγέντας ἐκ τοῦ τυφῶνος κατοίκους τοῦ Πακιστάν. Πρὸς

αὐτοὺς ἐστάλησαν 1.200.000 κονσερβῶν. Ὁμοίως εἰς τοὺς πλημυροπαθεῖς τῆς Μοζαμβίκης ἡ Χώρα μας καί ἡ Ἐκκλησία μας ἦλθε καί πάλιν πρώτη εἰς μέγεθος, ὄγκον καί ποιότητα προσφορᾶς, ἀποσταλέντων 218 τόννων τροφίμων, ἱματισμοῦ καὶ φαρμάκων.

Τό ἐπίσης νέον εἰς τήν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν ἦτο ἡ εἰδικὴ μετεκπαίδευσις καί ἡ πνευματικὴ τόνωσις, ἡ ὁποία παρείχετο εἰς τοὺς κληρικούς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καί εἰς σημαντικόν μέρος τοῦ λοιποῦ ἐμμίσθου ἢ ἐθελοντικοῦ προσωπικοῦ αὐτῆς διὰ τοῦ ἰδρυθέντος ἐν Ἀγία Παρασκευῇ «Πνευματικοῦ Κέντρου ἡ Βηθλεέμ», ὡς καί ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Πεντέλης.

Ἐντελῶς νέον ἐπίσης ἦτο τό ἰδρυθὲν Γραφεῖον Εὐρέσεως Ἑργασίας, τό ὁποῖον ἐτακτοποιήσεν ὑπὲρ τά δύο τρίτα τῶν προσελθόντων εἰς αὐτό πολυαριθμῶν ἀνέργων.

Τό ἐπίσης νέον ἦτο ἡ ὑπὲρ τῶν ἱερῶν Μονῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς μέριμνα, τόσον ἀπὸ ἀπόψεως ἐπανδρώσεως διὰ ἱκανῶν καί τελείως ἀφιερωμένων προσώπων, ὅσον καί ἀπὸ ἀπόψεως βελτιώσεως τῶν ἐγκαταστάσεών των. Ἰδρύθησαν δέ τέσσαρες νέαι Μοναί, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μὲν μία εἶναι ἀφιερωμένη εἰς τήν προαγωγὴν τοῦ ἔργου τῆς Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς, ἡ ἄλλη εἰς τήν καλλιέργειαν τῆς Ἀγιογραφίας καί ἡ Τρίτη εἰς τήν ἐκπαίδευσιν εἰδικευμένου προσωπικοῦ διὰ τήν ἐπ' ἀνδρωσιν τῶν παιδικῶν Ἰδρυμάτων τῆς Ἐκκλησίας.

Β' Ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος γενικώτερον:

Ἐπὶ τῆς ἀρχιερατείας του, καί συγκεκριμένως το 1969, μετὰ εἰκοσιεξ ἔτῶν

ισχύν τοῦ Κατοχικοῦ Καταστατικοῦ Νόμου τῆς Ἐκκλησίας, ἐψηφίσθη ἐπὶ τέλους ὁ νέος Καταστατικός τῆς Χάρτης. Οὗτος, διὰ πρώτην φοράν μετὰ τὸ 1821, παρεχώρησεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν δικαιώματα, τὰ ὅποια παρ' ὅλους τοὺς ἀγῶνας, τοὺς ὁποίους αὕτη εἶχε μέχρι τότε διεξαγάγει, οὐδέποτε εἶχεν ἐπιτύχει. Τὰ πλεονεκτήματα ταῦτα εἶναι πολλά, τὸ σπουδαιότερον τῶν ὁποίων εἶναι τὸ δικαίωμα τὸ ὁποῖον ἐδόθη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν νὰ ρυθμίζῃ τὰ ζητήματά τῆς μόνη τῆς, χωρὶς οὐδεμίαν μεσολάβησιν τῆς Πολιτείας. Καὶ τὸ ἀκόμη σπουδαιότερον ἦτο ὅτι αἱ ἀποφάσεις αὐταὶ τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὰ ζητήματά τῆς ἦσαν ισόκυροι με τοὺς Νόμους τῆς Πολιτείας καὶ ὅλα τὰ Δικαστήρια τῆς Χώρας ἦσαν ὑποχρεωμένα νὰ τοὺς ἐφαρμόζουν. Οὕτω, συμφώνως πρὸς τὸν Καταστατικὸν Χάρτην τοῦ 1969, ἡ Ἐκκλησία διὰ τὴν ρύθμισιν ὅλων σχεδόν τῶν ζητημάτων τῆς δέν ἦτο πλέον ὑποχρεωμένη νὰ ζητῇ ἀπὸ τὴν Πολιτείαν νὰ ἐκδίδωνται Νόμοι ἢ Διατάγματα ἢ Ὑπουργικαὶ Ἀποφάσεις. Αἱ Ἀποφάσεις τῆς ἰδίας, δημοσιευόμεναι εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, εἶχαν πλέον τὴν ἰσχύν Νόμου.

Ἐπίσης ἡ Ἐκκλησία, συμφώνως πρὸς τὸν Καταστατικὸν Χάρτην τοῦ 1969, ἀπέκτησε τὸ δικαίωμα νὰ διορίζῃ τὰ Συμβούλια Τῆς καὶ τὰς Ἐπιτροπὰς Τῆς καὶ ἅπαν τὸ παντὸς εἶδους προσωπικὸν Τῆς, ἐνῶ προηγουμένως ὅλα αὐτὰ ἐγίνοντο ὑπὸ τῆς Πολιτείας, ὅχι δέ σπανίως καὶ ἐν πλήρει ἀγνοίᾳ τῆς Διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐπὶ τῆς ἀρχιεπισκοπείας του ἐπίσης, μετὰ πολλὰς προσπάθειας, ἡ εὐθύνη τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως κα-

τωρθώθη νὰ ἀναληφθῇ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, ἐνῶ ἐπὶ 150 ἔτη τὴν κατεκράτει ζηλοτύπως τὸ Κράτος. Ὅμοιως, ἡ ἐποπτεία πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν τεχνικῶν ἐκκλησιαστικῶν ἔργων ἀνελήφθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, ἐνῶ προηγουμένως ἡ ἀρμοδιότης αὕτη ἦτο κατατετμημένη εἰς διαφόρους Κρατικὰς Ὑπηρεσίας, μέ ἀποτέλεσμα νὰ καθυστερῇ ἡ πρόοδος τῶν ἔργων ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν.

Ἐξαιρετικῶς σπουδαῖον ἦτο, ἐπίσης, ὅτι διὰ τὴν διοίκησιν, διαχείρισιν, ἐκμετάλλευσιν καὶ διάθεσιν τῆς περιουσίας τῆς Ἐκκλησίας ὁ Καταστατικός Χάρτης τοῦ 1969 καθώριζεν ὅτι “οὐδεμία συγκατάθεσις ἢ ἄδεια οἰασδῆποτε πολιτικῆς ἀρχῆς ἀπαιτεῖται”, ἐνῶ προηγουμένως ἐπὶ ἑκατὸν πενήντα χρόνια καὶ διὰ τὸ παραμικρὸν ἀπητεῖτο ἡ ἔγκρισις τῆς Πολιτείας.

Τὸ ἀπολύτως νέον καὶ ἐντελῶς πρωτότυπον ἦτο ἡ ἐργώδης καὶ κολοσσιαία εἰς ὄγκον καὶ ἀπιστεύτως σπουδαία διὰ τὴν ἀνεξαρτητοποίησιν τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὸ Κράτος ἐργασία, ἡ ὅποια εἶχεν ἐπὶ τῆς Ἀρχιεπισκοπείας του ἀρχίσει διὰ τὴν καταγραφὴν, τὴν κτηματογράφησιν καὶ τὴν ἀξιοποίησιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας. Πρὸς τοῦτο, ὅχι μόνον ἀναδιωργανώθη ἐκ βάρθρων ὁ Ο.Δ.Δ.Ε.Π., ἀλλ', ἵνα ἀπαλλαγῇ οὗτος τῶν γνωστῶν γραφειοκρατικῶν δεσμεύσεων, αἱ ὁποῖαι ὑφίστανται δι' ἅπαντα τὰ Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου, ἱδρυσεν οὗτος ἰδικὴν του Ἑταιρείαν, ἡ ὅποια μέ τὴν εὐκνησίαν τὴν ὁποίαν παρέχουν εἰς τὰς Ἑταιρείας οἱ Νόμοι, ἦτο εἰς θέσιν νὰ ἐπιτύχῃ ταχύτερον τοῦ σκοποῦ, ἦτοι τὴν ἀξιοποίησιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας, ἡ ὅποια ὑπολογίζεται ὅτι πρέπει

νά περιλαμβάνη περί τὰς 30.000 ἢ ἴσως καὶ 50.000 ἀκινήτων.

Ἡ Ἑταιρεία αὕτη, ὀνομασθεῖσα “**Ἑταιρεία Προγραμματισμοῦ καὶ Ἀναπτύξεως**”, εἶχεν ἐπανδρωθῇ μέ τό πλέον ἐξειδικευμένον προσωπικόν, τό ὁποῖον εἶχεν ἀρχίσει νά ἐπιτελῇ ἕνα μεγαλόπνοον ἔργον. Μέ τήν βοήθειαν δέ καί ξένων εἰδικῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχον μετακληθῇ ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, ἐντός τριετίας ἡ Ἐκκλησία θά εἶχεν τήν δυνατότητα νά καταρτίσῃ πλήρες καί πολύπλευρον πρόγραμμα ἀξιοποιήσεως τῆς τεραστίας περιουσίας της. Ἀτυχῶς, διά τήν Ἐκκλησίαν, μετά τήν ἀπό τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ θρόνου παραίτησίν του, ἡ ἐκκλησιαστική ἡγεσία οὐσιαστικῶς διέλυσε τήν Ἑταιρείαν καί ἐσταμάτησε τό ἔργον της, οὕτω δέ ἡ Ἐκκλησία ἀπό ἀπόψεως οικονομικῆς ἔγινε καί πάλιν “ὁ πάμπλουτος ἐπαίτης”.

Πρός καλυτέραν δέ καί πλέον συστηματικήν μελέτην ὅλων τῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων, τά ὁποῖα ἐκάστοτε προσάγονται ἐνώπιον τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου ἢ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, καί πρὸς πλέον δημοκρατικήν διαμόρφωσιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Διοικήσεως, διά νά μή καταλήγουν δηλαδή ὅλα τά ζητήματα εἰς τόν ἐκάστοτε Ἀρχιεπίσκοπον, ἐπὶ τῆς Ἀρχιεπισκοπείας του, διά τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τοῦ 1969, καθιερώθη ὁ θεσμός τῶν δέκα Μονίμων Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν μετά τῶν Γραφείων των. Εἰς τὰς Μονίμους ταύτας Συνοδικὰς Ἐπιτροπὰς κατενεμῆθη ὁλόκληρον τό ἔργον τῆς Διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας.

Διά νά ἐκλείψῃ δέ ἡ δυνατότης διαπράξεως αὐθαίρεσιων ἐναντι τῶν ἐκκλη-

σιαστικῶν ὑπαλλήλων καί νά ἐξασφαλισθοῦν τὰ δικαιώματά των καί ἡ δικαία συμπεριφορὰ ἀπέναντί των ἐκ μέρους τῶν προϊσταμένων των, ἐτακτοποιήθη ἡ ὑπηρεσιακὴ των θέσις, καταρτισθέντος τῇ συνεργασίᾳ εἰδικῶν δημοσίων ὑπαλλήλων καί ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ψηφισθέντος τοῦ σχετικοῦ εἰδικοῦ Κώδικος τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ὑπαλλήλων.

Ὡσαύτως, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἰδρύθη τό “**Κέντρον Ἱεραποστολικῶν Σπουδῶν**” διά τήν ἐτοιμασίαν στελεχῶν, προοριζομένων διά τήν Ἐξωτερικὴν Ἱεραποστολήν. Ἰδρύθησαν ἐπίσης τό **Νοσηλευτικόν Ἰδρυμα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος**, ἡ **Ἀνωτέρα Σχολὴ Διακονιστῶν Ἀδελφῶν Νοσοκόμων** “Ἡ Ὀλυμπιάς”, τό **Ἰδρυμα Βυζαντινῆς Μουσικολογίας**, τό **Ἐκκλησιαστικόν Μουσεῖον**, τό **Διορθόδοξον Κέντρον** εἰς τήν Μονὴν Πεντέλης καί ἡ **Βιβλιοθήκη τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος**, εἰς τήν ὁποῖαν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος ἐδώρησεν ἅπασαν σχεδόν τήν ἀτομικὴν βιβλιοθήκην του, ἥτοι πλέον τῶν τριῶν χιλιάδων τόμους.

Ἐκπροσώπηση τῆς Ἐκκλησίας: Ἦδη ὡς ἀρχιμανδρίτης, εἶχεν ἐκπροσωπήσει τήν Ἐκκλησίαν μας εἰς διεθνῇ Συνέδρια ἐν Γερμανίᾳ, Ἀγγλίᾳ, Ὀλλανδίᾳ, Δανίᾳ καί Ρωσίᾳ. Εἶχεν ὡσαύτως ἐπὶ κεφαλῆς φοιτητῶν μεταβῇ ἐπανειλημμένως εἰς Κωνσταντινούπολιν, πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καί εἶχεν ἐπισκεφθῇ ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Ἐκκλησίας μας ἡ δι’ ἄλλας ἀποστολάς τήν Ἀμερικὴν, Αἴγυπτον, Οὐγκάνταν, Νιγηρίαν, Ἰορδανίαν, Λίβανον καί Ἰνδίας.

Τέλος, κατὰ τό 1954 μετέσχεν ὡς

ἐκπρόσωπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν ἐν Ἑβανστον τῶν Η.Π.Α. Β' Γενικὴν Συνέλευσιν τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, ἐκλεγείς καὶ μέλος τῆς κεντρικῆς τοῦ Ἐπιτροπῆς. Μετέσχεν ἐπίσης τῆς ἐν Νέῳ Δελχί τῶν Ἰνδιῶν Γ' Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ Π.Σ.Ε. καὶ τῶν ἐν Ἐνούγκου τῆς Νιγηρίας καὶ ἐν Ἡρακλείῳ Κρήτης Συνελεύσεων τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς του.

Ὡς Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, ἐπεσκέφθη ἐπισήμως τὰς ἐξῆς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας: πρῶτον, εὐθύς μετὰ τὴν ἐκλογὴν του, τὸν σεπτὸν Οἰκουμενικὸν θρόνον, διὰ νὰ ὑπογραμμίσῃ τὴν ἀνάγκην τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν βαθέως τότε διατεταραγμένων σχέσεων τῆς Ἐκκλησίας μας μετ' αὐτοῦ. Ἐπεσκέφθη ἐπίσης τὸ Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας, τὸ Πατριαρχεῖον τῆς Σερβίας, τὸ Πατριαρχεῖον τῆς Ρουμανίας, τὸ Πατριαρχεῖον τῆς Βουλγαρίας καὶ τὴν Αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν τῆς Κύπρου. Ἐκ δέ τῶν ἑτεροδόξων τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Αἰθιοπίας.

Ἀφ' ἑτέρου, ἐπὶ τῆς Ἀρχιεπισκοπείας του ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν τῶν Προκαθημένων ὡς καὶ ἄλλων ἐκπροσώπων πασῶν τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ ἐκ τῶν Ἑτεροδόξων τὴν τοῦ Πατριάρχου Αἰθιοπίας καὶ τῶν Καρδιναλίων Κάρπινου καὶ Βίλλεμπραντς τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας.

Συμμετοχὴ εἰς Ὁργανώσεις, Σωματεῖα, Ἐνώσεις καὶ Ὁργανισμούς. 1) Μέλος τῆς “Ἐνώσεως Ἀποφοίτων Ριζαρείου Σχολῆς”, 2) Μέλος τοῦ Συλλόγου “ὁ Ἀπόστολος Παῦλος”, 3) Μέλος τοῦ Συλλόγου Ἑσωτερικῆς Ἱεραποστολῆς

“ὁ Ἀπόστολος Παῦλος”, 4) Μέλος τῆς “Χριστιανικῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας”, 5) Μέλος τοῦ “Ἑλληνικοῦ Φωτός”, 6) Μέλος τῆς “INTERNATIONAL CHRISTIAN LEADERSHIP”, 7) Μέλος τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν ἀπὸ τοῦ 1954, 8) Γενικός Γραμματεὺς τῆς Πανελληνίου Ἐπιτροπῆς Ἀπελευθερώσεως τῆς Κύπρου.

Πόσες σελίδες χρειάστηκαν καὶ στό προηγούμενο φύλλο καὶ σέ αὐτό γιὰ νὰ περιγράψουν, σέ τίτλους μόνον, τὸ πολυποίκιλο ἔργο τοῦ μακαριστοῦ Ἱερώνυμου Κοτσώνη, κατὰ τὰ χρόνια τόσο τῆς ἱερωσύνης του ὅσο καὶ τῆς Ἀρχιεπισκοπείας του στὸν πρῶτο θρόνον τῶν Ἀθηνῶν! Ὅλα τὰ ἔργα αὐτὰ ἦταν καρπὸς τῆς ποιμαντικῆς ἀνησυχίας του καὶ τοῦ ἀκούραστου μόχθου του καὶ τῆς ἐπιστράτευσης πολυπληθῶν συνεργατῶν πού ἀνιδιοτελῶς προσφέρθηκαν γιὰ νὰ ὑλοποιήσουν τοὺς ὁρατισμοὺς του.

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Διμηνιαῖο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικὸς 2360

Ἰδιοκτῆτης-Ἐκδότης

ὁ Ἀρχιμανδρίτης

Εἰρηναῖος Μπουσδέκης

Διεύθυνση

190 11 Αὐλῶν-Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X

Οἱ «ἔμφυλες ταυτότητες» καί ἡ καταβαράθρωση τοῦ ἀνδρισμοῦ

Πολλά τά κοινωνικά καί ἐθνικά πεινά τῶν καιρῶν μας, πού ἔχουν ἀναδείξει τήν οἰκογένεια ὡς μέγα πρόβλημα. Περνάει κρίση, λέμε, πού ὅσο πάει βαθαίνει. Ἀναζητώντας τά αἷτια καταλήγει κανείς στό ὅτι, ὅπως ὅλα τά σύγχρονα κοινωνικά φαινόμενα, τό πρόβλημα εἶναι ἀπόρροια τῆς βαθιάς ἀνθρωπολογικῆς μετάλλαξης τοῦ σημερινοῦ κόσμου. Ἐχει διαρραγεῖ ὁ πυρήνας τῆς οἰκογένειας, τό ἀρχέτυπο δυναμικό δίπολο τοῦ ἀνδρογύνου, γιατί ὑπάρχει βαθιά κρίση ταυτότητας καί στά δύο φύλα: συλλογικά οἱ ἄνδρες δέν εἶναι οἱ ἄνδρες καί οἱ γυναῖκες δέν εἶναι οἱ γυναῖκες, ὅπως ἦταν παλιά. Καί δέν πρόκειται μόνο γιά τόν ἄμορφο, ὡς πρός τά ψυχοβιολογικά δεδομένα, λεγόμενο «ἐναλλακτικό σεξουαλικό προσανατολισμό», τοῦ ὁποῖου ἐπιβάλλεται στίς μέρες μας, μέ τρόπο δυναστικό, ἡ θεσμοθέτηση καί κοινωνική ἀποδοχή ὡς ἰσοτιμου πρός τήν παραδοσιακή οἰκογενειακή συνάφεια. Κυρίως πρόκειται γιά ἀλλαγὴ νοοτροπίας τῆς μεγάλης μάζας τῶν σύγχρονων ἀνθρώπων.

Μιά περιρρέουσα νοοτροπία ὑπονομεύει τήν ἔμφυτη σύντηξη δύο ἐτερόφυλων ἀνθρώπων στόν πυρήνα τῆς

οἰκογένειας. Ἐχει χαρακτηριθεῖ μέ πολλά ὀνόματα ἀπό ἔγκυρους στοχαστές, σύγχρονους καί παλαιότερους, ὡς ναρκισσισμός, ἐγωκεντρισμός, δικαιοματισμός, κτλ. Ὅροι, οἱ ὁποῖοι, παρά τήν ποικίλη καί κάποτε ἀποκλίνουσα σέ λεπτολογίες νοηματοδότησή τους, ὑποδηλώνουν ἓνα σκληρό ἀτομοκεντρισμό: Ἐγώ καί τά ἐνδιαφέροντά μου πάν' ἀπ' ὅλα. Νοοτροπία, πού ἔχει ἐγκαθιδρυθεῖ στόν ἔσω κόσμο τοῦ δυτικοῦ ἀνθρώπου καί, ἐκτοπίζοντας κάθε ἀρχαῖο πρότυπο συνάντησης καί συνύπαρξης τῶν ἀνθρώπων, χειραγωγεῖ τόν ψυχισμό τους. Ἐχει δέ τέτοια δύναμη, πού μπορεῖ νά ἀμβλύνει ἀκόμη καί ὀρμέφυτα γνωρίσματα τοῦ φύλου. Ἐν τέλει, καθορίζει ὅλο τό ἠθικό κλίμα τῆς κοινωνίας, τή συλλογική συνείδηση.

Πολλοί, γιά τόν κλονισμό τῆς οἰκογένειας «ρίχνουν τόν λίθο τοῦ ἀναθέματος» στή γυναῖκα γιατί βγήκε ἀπό τό σπίτι. Καί εἶναι ὄντως ἀληθές ὅτι οἱ γυναῖκες πού κυκλοφοροῦν σήμερα στό δημόσιο χῶρο, σέ ἀντίθεση μέ παλαιότερες ἐποχές, εἶναι σημαντικά περισσότερες ἀπό τούς ἄνδρες. Ἀκόμα, ἡ γυναικεία παρουσία εἶναι ἔντονη σέ ὅλα τά ἐπαγγέλματα, σέ κάποια δέ

κυριαρχεί απόλυτα· σχεδόν, έχουν έκτοπισθει οί άνδρες. Σωστές μέν οί παρατηρήσεις, όμως εγείρουν ένα άλλο κρίσιμο έρώτημα: Τί έγιναν οί άνδρες; Έχουμε όντως μιά κρίση ταυτότητας τών φύλων! Τό 1986 ό παλαιός μαρξιστής φιλόσοφος Κορνήλιος Καστοριάδης (+1997), σέ τηλεοπτική συζήτηση, τό είχε διατυπώσει ως εξής: «Ό καθένας από μās έχει ανάγκη νά είναι κάτι ούσιαστικό...: [νά έχει] ένα νόημα, ή ένα πλαίσιο σηματοδότησης, γιά τή ζωή... Αυτή [ή ανάγκη], όμως, αντιμετώπιζει σήμερα μιά σοβαρή κρίση διότι, στό έρώτημα «Ποιός είμαι», σίγουρα, μιά γυναίκα δέν πρόκειται νά απαντήσει: «Είμαι μιά καλή νοικοκυρά πού μαγειρεύει ώραία γιά τόν άντρα της καί πού μεγαλώνει σωστά τά παιδιά της, μαθαίνοντάς τους νά διαβάζουν τή Βίβλο...», δέν πρόκειται νά δώσει μιά τέτοια απάντηση καί [ως έκ τούτου] δέν γνωρίζει ποιά είναι. Αλλά εάν ή γυναίκα δέν γνωρίζει ποιά είναι, τότε, προφανώς, ούτε ό άνδρας γνωρίζει πλέον ποιός είναι...» («Η Κουλτούρα τοῦ Έγωισμού», Έναλλακτικές Έκδόσεις, 2014, σελ. 45).

Κάτω από τήν τυραννία τοῦ τεραστώδους Έγώ, τό έμφυλο ψυχοσωματικό δέσιμο τοῦ άνδρογύνου είναι έπισφαλές καί επίπλαστο. Ό «γάμος» καί ή «οικογένεια» ζητούν νά βροῦν λόγο ύπάρξεως στό χῶρο τών δικαιοπρακτικῶν συμβάσεων. Η «συζυγία» καταντᾶ απλή κοινοπραξία, μέσα στήν όποία οί δύο «σύζυγοι» αποβλέπουν στήν ικανοποίηση τρεχουσῶν άτομι-

κῶν τους ἀναγκῶν, γιά όσο χρόνο νιώθουν τήν ἀνάγκη. Είναι επομένως «ἀντισυμβατικό» νά ζητᾶμε νά θεωρήσει ό καθέ σύζυγος δικές του τίς έμφυτες ετερόφυλες ψυχοσωματικές ἀνάγκες τοῦ ἄλλου καί νά δεσμευθεῖ γιά πάντα ότι θά δρᾷ ἀνάλογα μέ αὐτές, παράλληλα μέ, ή κάποτε διακυβεύοντας, τίς δικές του. Γι' αὐτό, κάτω από αὐτό τό καθεστῶς, τό ξεθώριασμα τῶν φυλετικῶν γνωρισμάτων, ή ὁμογενοποίηση τῶν «συζύγων», είναι μονόδρομος· τά «έμφυλα στερεότυπα» είναι δεσμευτικά ὑπέρ τό δέον στά μάτια τοῦ σύγχρονου δυτικοῦ ἀνθρώπου! Αὐτό όμως δέν δημιουργεῖ γήσιες οἰκογένειες. Μόνο μέ ἀσκητική αὐτοκαλλιέργεια τῶν πρωταγωνιστῶν καί μέ ὁδυνηρές ἀποφάσεις, πού βρίσκονται ἔκτός «πολιτικῆς ὀρθότη-τας», στό περιθώριο δηλαδή τῆς τρέχουσας κατασκευασμένης κοινωνικῆς ἀποδοχῆς, είναι δυνατόν νά χτισθοῦν οἰκογένειες στέρεες, «παντός καιροῦ»!

Θέλοντας νά δοῦμε ἀκροθιγῶς τήν ἀρχέγονη ταυτότητα τοῦ ἀνδρα, στίς σχέσεις του μέ τή γυναίκα, ὅπως τήν παρέλαβε ὡς ιδανικό ό χριστιανικός κόσμος, ἀλλά καί ὅπως, μέσες ἄκρες, τή συνέλαβε κάποτε καί ό θύραθεν κόσμος, ἀνατρέχουμε στόν Ἀπόστολο Παῦλο, ό ὁποῖος, συνοψίζοντας τήν σχετική Γραφική διδασκαλία, ἔδωσε μιά εἰδική παραίνεση στούς ἀνδρες, ὄχι στίς γυναῖκες. Εἶπε: «Οἱ ἀνδρες ἀγαπάτε τάς γυναῖκας ἑαυτῶν». (Η ἀνάλογη ἐντολή πρὸς τίς γυναῖκες, ή όποία δέν είναι τοῦ παρόντος, έχει τή

λέξη «*υποτάσσεσθε*». Στην ουσία πρόκειται περί παρόμοιας εντολής, πού λαμβάνει όμως υπ' όψη τις αρχέγονες ειδικές ευθύνες και ανάγκες του κάθε φύλου). Προσδιορίζοντας δέ ο μέγας Απόστολος τί είδους αγάπη εννοεί, συμπληρώνει: «*καθώς και ο Χριστός ηγάπησε την εκκλησίαν και εαυτόν παρέδωκεν υπέρ αυτής, ίνα αυτήν αγιάσει...*» (Έφ. ε' 25,26). Έθεσε δηλαδή την απερινόητη σέ ένταση και έκταση αγάπη του Χριστού για την ανθρωπότητα ως πρότυπο της αγάπης και συμπεριφοράς του άνδρα προς τη γυναίκα. Πρότυπο εκούσιας κένωσης, αυτοθυσίας, αλλά και, μέ απόλυτο σεβασμό προς την ελεύθερη προαίρεσή της, ακλόνητα καθοδηγητικό προς τό αγαθό τέλος.

Ο σύγχρονος μετανεωτερικός δυτικός «Νάρκισσος», άνδρας ή γυναίκα, δείχνει νά έχει απορρίψει ένα τέτοιο πρότυπο. Προτιμά τό συζυγικό (ή έξω-συζυγικό) win win αλισβερίσι: «θέλεις κάτι από μένα; τί μου δίνεις, και τότε θά δώ άν μέ συμφέρει νά στό δώσω»! Τί ξεπεσμός και για τά δύο φύλα! Για τόν άνδρα όμως τέλεια καταβαράθρωση του άνδρισμού, γιατί διαγράφει τό ύπατο γνώρισμά του: την αυτοθυσιαστική υπευθυνότητα για τό «εϋ ζήν» της συνοδοιπόρου του στη ζωή και της οικογένειάς τους. Αντ' αυτού ο άνδρας υιοθετεί άλλους, γνωστούς μέν από παλιά, άλλ' επικαιροποιημένους, ρόλους δήθεν «άνδρισμού». Νά τρεις απ' αυτούς, οί πιο χαρακτηριστικοί:

Α. Ο παρέχων υπηρεσίες: κηφήνας,

Δόν Ζουάν, μαρκήσιος Ντέ Σάντ. Προσφορά του άνδρα προς τη γυναίκα: «Χρειάζεσαι σπερματοζωάρια για νά χαρείς τη μητρότητα; Εγώ είμαι εδώ. Καμιά όμως υποχρέωση πέραν τούτου» (κηφήνας). Ή: «Έπιθυμείς ρομαντικά ειδύλλια, μέσα σέ φανταχτερή ζωή, πού θά κάνεις τίς γνωστές σου νά ζηλέψουν; Εγώ θά σέ εισαγάγω στο χώρο αυτό. Άρκει νά μου δώσεις την εϋνοιά σου» (Δόν Ζουάν). Ή, τέλος: «Τό μόνο άπτό, ύπαρκτό πράγμα στον κόσμο είναι ή ύλη. Και ή μόνη δικαίωση για τόν άνθρωπο ή άνευ όρων ελευθερία νά απολαμβάνει χωρίς δεσμεύσεις και αναστολές την ήδονή μέ όποιο μέσο και τρόπο επινοήσει. Έλα νά τη δοκιμάσεις» (μαρκήσιος Ντέ Σάντ (1740-1814). Γάλλος ύλιστής φιλόσοφος, άκρος ήδονιστής, πού είναι γνωστός ως έμπρακτος εισηγητής της σεξουαλικής διαστροφής νά απολαμβάνει τό φόβο, τρόμο και πόνο, πού προκαλούσε στίς συντρόφους του. Από τό όνομά του, ή λέξη σαδισμός).

Β. Ο «βολεμένος»: καφενόβιος, «ζαμάν φού». Τάβλι, πρέφα, ποδοσφαιρολαγνεία. Πότε πότε κανένα μεροκάματο, και, άν τύχει, καμιά «άρπαχτή» (έπικερδής άπάτη). Για όλα τά υπόλοιπα, αρμόδια ή γυναίκα. Αυτός, καμιά ευθύνη, γιατί: «άντρας είμαι και τό κέφι μου θά κάνω», κατά τό παλιό τραγούδι της «πιάτσας»!

Γ. Ο «καταξιωμένος»: πλάνης ανά τον κόσμο κρατικός αξιωματούχος, στέλεχος επιχειρήσεων (CEO, κτλ), μπίζνεσμαν, «μέγας» επιστήμων, άστέ-

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Κη΄ Ὅσμή σκανδάλων

Μιά παράξενη νομοτέλεια υπάρχει μέσα στην ἐκκλησιαστική ιστορία. Αυτό μπορούμε νά τό διαπιστώσουμε στην περίπτωση τοῦ μητροπολίτη Παντελεήμονα Μπεζενίτη, πού γιά δεύτερη φορά κατέλαβε μητροπολιτικό θρόνο πού δέ χήρευε καί ἔδρα πού δέν εἶχε κενωθεῖ κανονικά. Καί τί δέν ἔκανε γιά νά πορθήσῃ τήν Ἀττική. Συμμαχίες μέ ὅλες τίς παρατάξεις μητροπολιτῶν γιά νά ἐπιλεγεῖ αὐτός ἐπίσκοπος στήν Κηφισιά. Παρεμβάσεις ποικίλες στό Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας, ὅπου ζητήθηκε ἡ ἀκύρωση τῆς ἐκλογῆς του. Παρεμβάσεις ἀνωτάτου ἐπιπέδου, ἀφοῦ ὁ Πρωθυπουργός ἐπέβαλε στόν πρόεδρο τοῦ Σ.Τ.Ε. τήν ἀνατροπή τῆς πάγιας νομολογίας του, γιά νά μή χάσῃ ἄδοξα (ὅπως προέβλεπε ὁ Νόμος καί οἱ Κανόνες) τόν θρόνο του. Παράνομη ἔξωση τοῦ κανονικοῦ

μητροπολίτη Ἀττικῆς Νικοδήμου ἀπό τήν Κηφισιά μέ χρησιμοποίηση ἰσχυρῆς ἀστυνομικῆς δυνάμεως. Καί ἡ τελευταία κίνηση παγιώσεώς του στό θρόνο τῆς Ἀττικῆς, ἡ ἀπόλυτη «ἐκκλησιαστική» κάλυψή του ἀπό τόν νέο Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος μέ τίς νέες ἀποφάσεις τόσο τῆς ΔΙΣ ὅσο καί τῆς ΙΣΙ διατήρησε τό «ἐπιτίμιο τῆς ἀκοινωνησίας». Κράτησε τόν Νικόδημο ἐκτός τῶν πυλῶν τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοίκησης καί δημιούργησε τήν αἴσθηση τῆς ἀπόλυτης πλέον σταθεροποίησης τοῦ Παντελεήμονα στό θρόνο του. Ἡ ἐκκλησιαστική ιστορία θά καταγράψῃ τήν μεγάλη εὐνοια τόσο ἀπό τήν ἐκτελεστική καί δικαστική ἐξουσία ἀπό πλευρᾶς Πολιτείας ὅσο καί ἀπό τήν ἐκκλησιαστική Ἱεραρχία γιά μιὰ τόσο διεφθαρμένη καί διάτρητη ἐκκλησιαστική προσωπικότητα.

...
ρας τοῦ ἀθλητισμοῦ, «ιερόν τέρας» τοῦ θεάματος καί τῆς τέχνης, κτλ. Πρακτικά ἀνέστιος· τόποι διαμονῆς: business class θέσεις ἀεροπλάνων ἢ σουίτες ξενοδοχείων. Φέρει τό φωτοστέφανο τοῦ «φτασμένου». Προτιμᾷ μάλλον τίς περιστασιακές σχέσεις, ἢ τά «σύμφωνα συμβίωσης», παρά τό γάμο. Ἀπεχθάνεται τήν οἰκογένεια. Σέ κάθε περίπτωση, προβλέπεται ἀπό τό πρωτόκολλο τῶν δημόσιων ἐμφανί-

...
σεών του «σύζυγος» ἢ «σύντροφος» στό πλευρό του. Ἄν δέ εἶναι καί φανταχτερή προσθέτει πόντους στό image του, πού εἶναι ἡ μόνη του ἔγνοια!

Αὐτός εἶναι ὁ «ἀνδρισμός», πού καλλιεργεῖται στό μετανεωτερικό μας σήμερα! Ἄν στήν ὅλη εἰκόνα προστεθεῖ καί κάποια ἀπόχρωση σεξουαλικῆς «ἀπροσδιοριστίας», δέν θά ἄλλαζαν τραγικά τά πράγματα....

Ἐ. Χ. Οἰκονομάκος

Νά δοῦμε ὅμως τὴν νομοτέλεια. Ἀπὸ τὴν μία, ἄνθρωποι τοῦ ποιοῦ τοῦ Παντελεήμονα Μπεζενίτη ἔχουν ὡς χαρακτηριστικό τους καὶ ὅταν ἀκόμα κατοχυρώνουν τὴν θέση τους, τὴν ἴδια στιγμή νά ἐκτίθενται, ἐξ αἰτίας τῆς φιλοχρηματίας καὶ φιληδονίας τους, σέ νέες τραγικές περιπέτειες. Ἐκθέτουν ὅμως ὄχι μόνον τοὺς ἑαυτοὺς τους ἀλλὰ καὶ τὴν Ἐκκλησία στό σύνολό της. Ὅταν μάλιστα ξεπερνάει κάθε ὄριο ἢ ἐκτροπή τους, γίνεται «ὑβρις» ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Ἡ συγκεκριμένη αὐτὴ στάση ζωῆς, πού καταντάει «ὑβρις», προκαλεῖ τόσο τὸν Θεό πού ἔρχεται νά γκρεμίσει τὸν ἐπηρμένο καὶ διεφθαρμένο ἄνθρωπο μέ θόρυβο μπροστά στά μάτια ὄλων.

Θά περάσουμε μέ πολλή συντομία μερικά μεγάλα σκάνδαλα πού ἐκχύθηκαν στά Μέσα Μαζικῆς Ἐνημέρωσης (ΜΜΕ) ἀπὸ τὸν μεγάλοςχημο αὐτόν ἐκκλησιαστικό ἡγέτη, ὃχι ἀπλὰ γιὰ νά ἀνακατέψουμε τὸν βόρβορο καὶ μάλιστα γιὰ ἓνα ἤδη κεκοιμημένο μητροπολίτη, ἀδελφό μας. Ἡ ὑπογράμμιση καὶ ὁ τονισμός θά ἐντοπιστεῖ στό ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος ἀποδείχθηκε προστάτης τοῦ σκανδαλοποιοῦ. Σέ ὅλες τίς φάσεις καὶ μέ κινήσεις πού ἔδειχναν συνεχῶς τὴν εὐνοιά του πρὸς τὸν σκανδαλοποιό δεσπότη φίλο του. Μέ ἀναβολές, μέ ἀόριστες δηλώσεις, μέ νομικίστικα τερτίπια προσπαθοῦσε πραγματικά νά καλύψει τὰ φανερά σέ ὅλους, νά δώσει παράταση, μέχρι τὰ μέσα ἐνημέρωσης νά βαρεθοῦν καὶ νά πάψουν νά ἀσχολοῦνται μέ τὴ βρωμιά πού ἀναδύεται ἀπὸ τὰ ἐπισκοπικά ἐνδιατήματα. Αὐτό λοιπόν θέλουμε κυρίως νά ἀναδείξουμε, τὴν Ἀρχιεπισκοπικὴ στάση αὐτῆς τῆς συγκαλύψης τῶν σκανδάλων τοῦ Παντε-

λεήμονα ἀπὸ τὸν Χριστόδουλο, τὴ στιγμή πού τὸν κανονικό καὶ ἄμεμπτο μητροπολίτη Νικόδημο τὸν κρατοῦσε μακριὰ ἀπὸ τὴν μητρόπολή του μέ τὴν ἐπίκληση ἀνυπόστατων ἐπιτιμίων.

Ποιὸς ξεχνάει, κατ' ἀρχάς, γιὰ νά ἀρχίσουμε μέ τὰ πιά ἀθῶα, τό αὐταρχικό θυμωμένο ξέσπασμα τοῦ Παντελεήμονα στοὺς δέκτες τῆς τηλεόρασεως ἐναντίον τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Συμεὼν τοῦ Νέου Θεολόγου; Ζοφερὴ εἰκόνα γιὰ Ὁρθόδοξο ἐπίσκοπο, πού προκάλεσε καθολικὴ ἀντίδραση καὶ εὐαισθητοποίησε ἀκόμα καὶ τὴν βραδυκίνητη Σύνοδο νά τοῦ ζητήσῃ ἐξηγήσεις γιὰ τὴν ἀπαράδεκτη αὐτὴ παρουσία του. (Βέβαια, μετὰ τίς ἐξηγήσεις τό θέμα μπῆκε στό Ἀρχεῖο).

Ποιὸς δὲν θυμᾶται τὴν πολυχρόνια διαμάχη του μέ τὴν Μονὴ τοῦ Ἁγίου Ἐφραίμ; Δυστυχῶς στὴν περίπτωση αὐτῆς αἰτία τῆς διαμάχης αὐτῆς ἦταν οἱ παράλογες οἰκονομικὲς ἀπαιτήσεις πού εἶχε ἀπὸ τὴν μονή. Ἄς τό ἀφήσουμε ὅμως αὐτό νά τό διαπραγματευτοῦμε σέ ἄλλη συνάφεια, γιατί αὐτό ἦταν πραγματικά πού ὁδήγησε τὸν Παντελεήμονα μέχρι τὴν φυλακὴ καὶ τὴν καθάρση.

Τὴν ἴδια αὐτὴ περίοδο οἱ ἐφημερίδες ἀποκάλυψαν, ἀπὸ μία καὶ μόνη διακίνηση σέ ἀμοιβαῖα κεφάλαια, νά κατέχει ποσό πού ξεπερνοῦσε τό δισεκατομμύριο δραχμές. Δὲν ἦταν λίγος ὁ θόρυβος καὶ γι' αὐτό. Δυστυχῶς ἡ δικαιολογία τοῦ Παντελεήμονα γιὰ τὴν κατοχὴ τοῦ τόσο μεγάλου ποσοῦ στό ὄνομά του ἦταν ὅτι αὐτό ἦταν τό «κάτι τις» γιὰ τὰ γεράματά του!

Ἐκεῖνο ὅμως πού γιὰ τουλάχιστον τρία χρόνια συγκλόνησε τύπο καὶ ΜΜΕ ἦταν ἡ κυκλοφορία πληθώρας κασετῶν μέ διαλόγους τοῦ Παντελεήμονα

Μπεζενίτη τόσο χαμηλού ήθικου επιπέδου για έπισκοπο (άκόμα και για πιστό) πού μέ δυσκολία ένα πιστό μέλος της Έκκλησίας μπορεί νά τίς άκούσει. Όταν ταχυδρομήθηκε στον μητροπολίτη Άττικής Νικόδημο αυτό τό φωνητικό ύλικό, θεώρησε χρέος του πρώτα μέ αναφορά του νά ένημερώσει τή Σύνοδο για τόν θόρυβο πού έχει δημιουργήσει τό πλήθος αυτό των κασετών και νά έπιδώσει σ' αυτήν τό ύλικό αυτό για νά έχουν ίδια γνώση:

«Άθήναι 15 Άπριλίου 2002

Πρός

τήν Διαρκή Ίεράν Σύνοδο

της Έκκλησίας της Ελλάδος

...Έσχάτως κυκλοφορεί μεταξύ πολλών, λαϊκών και κληρικών, έχει δέ περιέλθει και είς πολλούς έξ Ύμνων, αλλά, δυστυχώς, άνευ της όφειλομένης αντίδράσεως, μέγάλος αριθμός μαγνητοταινιών, τό περιεχόμενον των όποιών ένοχοποιεί τόν Μητροπολίτην Παντελεήμονα Μπεζενίτην, ως διαπράττοντα, κατά συνήθειαν, τό άμάρτημα της όμοφυλοφιλίας και διασύροντα μέ τάς πράξεις του τό Σώμα της Ίεραρχίας. Μίαν τοιαύτην μαγνητοταινίαν, μετά κειμένου απομαγνητοφωνήσεώς της, έκ των περιελθουσών είς έμέ διά του ταχυδρομείου, μέ τήν έκ μέρους του έπιστολογράφου έκκλησιν της συνδρομής μου, έκρινα, κατά καθήκον και προς διαφύλαξιν ούσιώδους δημοσίου συμφέροντος, αντί άλλης βλαπτικής διά τήν Ίεραρχίαν χρήσιν, νά αποστείλω, συνοδευτικώς τή παρούση, είς Ύμᾱς, διά νά ένημερωθήτε έπισήμως, ώστε, έξ ύστέρων, νά μήν ίσχυρίζεσθε, ότι ούδέν έγνωρίζατε περί της ένοχής του Μητροπολίτου Μπεζενίτη. Καί αίτοῦμαι, όπως ενεργήσετε, μετά της δεούσης σπουδής,

κατά τάς έκ των Ίερών Κανόνων (ΟΔ΄ των Άγίων Άποστόλων κλπ.) και του Νόμου (Άρθρων 143 κ. έ. ν. 5383/32) άπορρεούσας ύποχρεώσεις σας.

Πρός τό παρόν δέν παραδειγματίζω δημοσία τόν άνωτέρω ρασοφόρον, καθ' ό δικαίωμα και καθ' ήν ύποχρέωσιν έχω, μέ τήν έλπίδα ότι, τώρα, Ύμεῖς, ως Διοικήσεις, θά εύδοκήσετε νά πράξετε είς τό άκέραιον τό καθήκον σας. Δηλώ, όμως, είς Ύμᾱς ότι, κατά καθήκον και καθ' ύποχρέωσιν, προσδιοριζόμενα ύπό των Ίερών Κανόνων και της έπισκοπικής μου συνειδήσεως, θά άπευθυνθώ είς όλόκληρον τήν Έκκλησίαν, εάν και πάλιν άδιαφορήσετε και θεωρήσετε ότι εἶναι δυνατόν νά συνεχίζεται αύτή ή τραγική κατάσταση, ως μή ένοχηλήσασα τάς ακοάς του φιλοχρίστου ποιμνίου, πράγματι δέ έξελθοῦσα των όρίων των διοικητικών δωμάτων και σκανδαλίζουσα όλόεν και μεγαλύτερον μέρος της έκκλησιαστικής παρεμβολής.

Η παρούσα θά προσαχθῇ προς κατάθεσιν έπισήμως είς τό έμπιστευτικόν πρωτόκολλον της Ίερας Συνόδου, επί υπογραφῇ άντιγράφου αύτης και βεβαιώσει της παραλαβῆς των συνοδευτικών πειστηρίων...

Έπί τούτοκ διατελώ,

Έλάχιστος έν Χριστῷ άδελφός

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΡΙΔΟΣ

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ»

Πλέον των 45 ήμερών μετά τήν έπίσημη καταγγελία του Άττικής Νικοδήμου στη Σύνοδο ό Άρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος εύδόκησε νά φέρει τό θέμα προς συζήτηση. Έξηγώντας τά της καταγγελίας και έχοντας ήδη τήν από 4-5-2002 Γνωμοδότηση του νομικού του συμβούλου, έπίτιμου Άντιπροέδρου του Σ.τ.Ε. Άναστασίου Μαρίνου (τήν

όποια καί τούς διάβασε), προσπάθησε, χωρίς κἄν νά διαβάσει τήν καταγγελία, χωρίς νά ἐπιτρέψει στους συνοδικούς νά ἀκούσουν τό περιεχόμενο τῆς κασέτας, νά τούς πείσει: 1ον) ὅτι δέν μποροῦν νά δεχθοῦν καταγγελία ἀπό ἐπίσκοπο ὑπό τό «ἐπιτίμιο τῆς ἀκοινωνησίας» ὄντα, 2ον) ὅτι ἡ «ὑποκλοπή» εἶναι παράνομη ἐνέργεια καί δέν δύναται νά βασιστεῖ σ' αὐτήν μιά δικαστική διαδικασία, 3ον) γιά τούς παραπάνω λόγους νά μπεῖ τό θέμα στό Ἀρχεῖο. Βέβαια καί μόνον ὁ λόγος πού λέχθηκε γιά ὑποκλοπή φανέρωνε αὐτόδηλα πραγματική συζήτηση τοῦ Παντελεήμονα καί προβληματίσε ἔντονα τούς συνοδικούς. (Ὁ ἴδιος ὁ ἐκπρόσωπος τύπου τῆς συνόδου Ἄνθιμος ἰσχυρίστηκε στους δημοσιογράφους πώς ἡ κασέτα εἶναι προϊόν ὑποκλοπῆς καί γι' αὐτό δέν μπορεῖ νά χρησιμοποιηθεῖ ὡς στοιχεῖο γιά τήν καταδίκη τοῦ Παντελεήμονα). Δέκα λοιπόν συνοδικοί θέλησαν παρ' ὅλα τά παραπάνω νά ἀκούσουν τήν κασέτα καί νά ἔχουν δική τους γνώμη γιά τά περαιτέρω. Τελικά, μετά ἀπό μεγάλο διάλειμμα τῆς Συνόδου, προσῆλθε ὁ Παντελεήμων Μπεζενίτης στή Σύνοδο. Ἀρνήθηκε τά πάντα. Δήλωσε μάλιστα ὅτι θά καταθέσει μήνυση κατά τοῦ κατηγοροῦ του μητροπολίτου. Τότε λοιπόν μέ προτροπή τοῦ Ἀρχιεπισκόπου (μέ τή δικαιολογία ὅτι, ἀφοῦ ὁ κατηγορούμενος μητροπολίτης θά προσφύγει στά πολιτικά δικαστήρια κατά τοῦ μητροπολίτου Ἀττικῆς Νικοδήμου, πρέπει τό θέμα νά μείνει ἀνοικτό -στάσιμο) ἡ Σύνοδος ἀποφάσισε νά περιμένει τήν ἔκβαση τῆς ὑπόθεσης στά πολιτικά δικαστήρια (δηλαδή πόσα χρόνια;) καί μετά ἐκείνη θά πάρει τίς δικές της ἀποφάσεις. Σχολιάζει ὁ μητρο-

πολίτης Ἀττικῆς Νικόδημος στό περιοδικό του τήν παραπάνω ἀπόφαση:

«Ἐχετε ἀκούσει ποτέ κάτι παρόμοιο; Νά κατατίθεται στό Δικαστήριο μήνυση ἐναντίον κάποιου. Τό δικαστήριο νά μὴ διατάσσει ἀνακρίσεις γιά νά διαπιστωθεῖ ἡ ἐνοχή ἢ ἡ ἀθωότητα τοῦ κατηγορούμενου. Ἀλλά νά τόν καλεῖ καί νά τοῦ δίνει τήν εὐχέρεια νά ὑποβάλει αὐτός μήνυση ἐναντίον τοῦ μηνυτοῦ του. Καί νά κρατάει τό φάκελλο σέ ἐκκρεμότητα, ἴσαμε νά καταδικαστεῖ ἢ νά ἀθωωθεί ὁ πρῶτος μηνυτής. Καί τότε νά ξεκινάει τή διαδικασία τῆς ἔρευνας γιά τήν ἐνοχή τοῦ κατηγορούμενου.

Τρελλό αὐτό. Καί, ὁμως, ἔγινε. Ἡ Σύνοδος ἀγῶσε τίς ἀνακρίσεις, πού ἐπιβάλλουν οἱ Ἱεροί Κανόνες καί ὁ Νόμος. Καί θά περιμένει. Πόσο θά περιμένει; Κάτι τέτοιες ἐκδικάσεις κρατοῦν καί πέντε καί δέκα χρόνια. Σ' ὅλο αὐτό τό διάστημα θά κάθεται μέ σταυρωμένα τά χέρια καί θά ἀφουγκράζεται τόν ἀντίλαλο τῶν χυδαίων φράσεων, πού περιέχονται στίς κασέτες καί τίς κραυγές τῆς ἀγανάκτησης τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος. Στό μεταξύ ὁ κ. Μπεζενίτης θά φοράει τά ἀρχιερατικά του ἄμφια καί θά περικφέρει στίς ὁδούς καί τίς ρύμες τήν καταισχύνη τῶν πράξεών του καί τή σκανδαλώδη εὐνοια τοῦ φίλου του καί προστάτη του, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστόδουλου» (Ἐλεύθερη Πληροφόρηση Ἀριθ. Φύλλου 88, σελ. 9).

Μετά ἀπό αὐτή τήν ἀπαράδεκτη στάση τῆς Συνόδου ὁ μητροπολίτης Ἀττικῆς Νικόδημος δημοσίευσε στό περιοδικό του «Ἐλεύθερη Πληροφόρηση», φύλλο 87, 16 Ἰουνίου 2002, τήν ἀρχική καταγγελία πρὸς τήν Σύνοδο, γιά νά γίνει γνωστή στό εὐρύτερο ἐκκλησιαστικό σῶμα. Περισσότερο νά ὑπογραμμίσουμε ἐδῶ τό τί θόρυβος ἄρχι-

σε να ξεσπάει στον τύπο και στα ΜΜΕ για τον ομοφυλόφιλο δεσπότη.

Όλοι ανέμεναν την επόμενη σύγκληση της ΔΙΣ για να διαπιστώσουν αν ο μητροπολίτης Παντελεήμων έχει κάνει την μήνυση ή άγωγή κατά του καταγγέλλοντος μητροπολίτη Αττικής Νικοδήμου. Όπως φαίνεται από το επίσημο ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ της Συνόδου της 26ης Ιουνίου 2002: «...έληφθη έγγραφον του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Αττικής κ. Παντελεήμονος, διά του οποίου υπέβαλε στη Σύνοδο πληρεξούσιο του ίδιου προς τους δικηγόρους Αθηνών κ. Διονύσιο Γκοῦσκο και κ. Γεώργιο Ράπτη για την αντιμετώπιση της καταγγελίας εναντίον του...» Αντί για μηνύσεις δηλαδή και αγωγές που έπρεπε να έχει καταθέσει, εμφάνισε ένα απλό πληρεξούσιο προς δικηγόρους. Λόγω της αναβλητικότητας αυτής η Σύνοδος άρχισε πάλι να συζητάει για παραπομπή σε άνακρίσεις. Ο Αρχιεπίσκοπος όμως ζήτησε να δοθεῖ στον μητροπολίτη Παντελεήμονα και δεύτερη προθεσμία ενός μηνός για να σύρει στα δικαστήρια τους κατηγορούς του. (Σημειωτέον ότι, επειδή τον μήνα Ιούλιο δέν θά συνεδρίαζε ἡ ΔΙΣ, ἡ προθεσμία πού τοῦ δόθηκε ἦταν γιά δύο μῆνες). Δεῖτε τόν σχολιασμό ὅλων αὐτῶν ἀπό τόν μητροπολίτη Αττικής Νικόδημο στό περιοδικό μας:

«...Μετά ἀπό ὅλη αὐτή τή δραματική διαδικασία, ὁ πολυσυζητημένος Μητροπολίτης Ἀνθίμος βγήκε καί ἀνακοίνωσε τήν ἀπόφαση στούς δημοσιογράφους. Εἶπε ὅτι δόθηκε ἀκόμα ἕνας μήνας στόν «ομοφυλόφιλο» Μητροπολίτη. Γιά νά καταθέσει τή μήνυσή του καί τήν ἀγωγή του στη δικαστική ἀρχή. Ὡστόσο, ὅταν ρωτήθηκε πότε θά ξανασυνεδριάσει ἡ Σύνοδος, ἀπάντησε ὅτι, ἐξ αἰτίας τῶν

θερινῶν διακοπῶν, δέν πρόκειται νά συνεδριάσει στό τέλος τοῦ μηνός Ἰουλίου, ἀλλά στό τέλος τοῦ μηνός Αὐγούστου. Ἔτσι, ἡ προθεσμία, πού δόθηκε στόν κατηγορούμενο, δέν εἶναι μηνιαία, ἀλλά δίμηνη. Γιά δύο ὁλόκληρους μῆνες ὁ ρασοφόρος Μπεζενίτης θά προβάλλεται μπροστά στό πανάγιο Θυσιαστήριο. Θά ἱεουργεῖ ἄνετα τό Μυστήριον τῆς Εὐχαριστίας. Καί θά ἐμφανίζεται σέ κάθε εὐκαιρία, γιά νά προκαλεῖ τά σχόλια καί τά πονηρά ὑπονοούμενα ἐκείνων πού δέν ἀνέχονται τήν ἀναισχυντία καί τή βεβήλωση τῶν ἱερῶν καί ὁσίων.

Καί πότε ἡ Διαρκής Ἱερά Σύνοδος θά πάρει τό θέμα στά χέρια της, ὡς Κανονικό καί Νόμιμο Σῶμα, γιά νά τό μελετήσῃ σέ βάθος καί νά διαμορφώσῃ τίς ἀποφάσεις της; Πότε θά ἀνοίξῃ ἡ πόρτα τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων, γιά νά ἀρχίσῃ ἡ οὐσιαστική ἐρευνα καί ἡ ἐκδίκαση, σύμφωνα μέ τούς Ἱερούς Κανόνες καί μέ τούς Νόμους τοῦ Κράτους; Ἀγνωστο καί ἄδηλο.

Ἀκόμα καί ἄν, τελικά, ὁ ρασοφόρος Μπεζενίτης φτάσῃ στήν παράτολμη ἀπόφαση νά καταθέσῃ μηνύσεις καί αγωγές, ἡ διαδικασία τῶν πολιτικῶν Δικαστηρίων προβλέπεται νά τρέξῃ σέ μῆκος χρόνου καί νά καλύψῃ διάστημα ὄχι μικρότερο τῆς δεκαετίας. Καί τί; Ἡ Σύνοδος θά σιωπᾷ ὅλο αὐτό τό διάστημα; Θά βρίσκεται σέ στάση ἀνέκφραστης ἀναμονῆς; Θά παρακολουθεῖ τή διαφθορά καί θά ὁσμίζεται τή δυσωδία; Καί πῶς θά σηκώσῃ τήν κατακραυγή τῆς κοινῆς γνώμης, πού θά τήν κατηγορεῖ καθημερινά ὡς ἔνοχη ἀνέντιμης παρέλκυσης καί συγκάλυψης μιᾶς ἀχρείας συμπεριφορᾶς;

Ἀλλά καί τί θά πράξῃ ἡ Σύνοδος, ἄν καί ἀπό τήν ἄλλη πλευρά κατατεθοῦν

άνταγωγές και έκχυθουν στίς αίθουσες των ελληνικών Δικαστηρίων στοιχειά, πού αυτή τη στιγμή διαφυλάσσονται, με μόνη τη διακριτική πρόθεση, να μην προσβάλουν ακόμα περισσότερο τις πληγωμένες συνειδήσεις του έκκλησιαστικού πληρώματος;» («Ελεύθερη Πληροφόρηση», Άριθ. Φύλλου 90-91, 1-15 Αύγουστου 2002, σελ. 6-7).

Ο Αρχιεπίσκοπος, αποφεύγοντας να κάνει τό χρέος του και να αφήσει τά έπίσημα όργανα της Έκκλησίας να κρίνουν υπεύθυνα την αλήθεια των καταγγελιών κατά του Παντελεήμονα, περί όμοφυλοφιλίας, μετέθεσε τό θέμα στό άπώτερο μέλλον και προέκρινε την «ένοχη και άνέντιμη παρέλκυση και συγκάλυψη μιάς άχρείας συμπεριφοράς» του κατηγορουμένου. Για την τιμή των όπλων όμως και για καθαρά λόγους έντυπώσεων προς τά Μέσα Έπικοινωνίας έξέπεμψε τίς τελευταίες αυτές μέρες του Ιουνίου ποικίλα άντιφατικά μηνύματα. Στό ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ της Συνόδου της 26ης Ιουνίου 2002 μεταδίδονται προς τά έξω τά παρακάτω:

-ή λύπη της Έκκλησίας για την άμφισβήτηση της ήθικης άκεραιότητας κληρικών κάθε βαθμού

-ή Έρά Σύνοδος δέν μπορεί να παρακολουθεϊ, να ενεργεί και να αποφασίζει τά «άνευ στοιχείων καταγγελλόμενα από τίς τηλεοπτικές οθόνες»

-άποδοκιμάζει, «καταδικάζει, άπορρίπτει και βδελύσσεται κάθε μορφής διαστροφή περί τη σαρκική ζωή των ανθρώπων»

-ή Σύνοδος «έξετάζει μετά προσοχής την ύποβληθεύσα σχετική κατηγορία έναντιόν του ιεράρχου με βάση τον νόμο 5383/1932 περί Έκκλησιαστικών Δικαστηρίων και τούς Έρους Κανόνες» (δυστυχώς αυτό δέν τό κάνει) «άδυνατεί

να ενεργήσει υπό την επίδραση και την πίεση τηλεοπτικών μεθόδων»

-ζητάει να κατατίθενται, από όποιον έχει στοιχειά, ένυπόγραφες καταγγελίες για ήθικές παρεκτροπές κατά κληρικού παντός βαθμού στη Σύνοδο προτείνοντας και μάρτυρες, άλλως βλέπει μόνο σχέδιο συκοφάντησης του κλήρου.

-Τό πολύ παράδοξο: Ένώ προκαλεί να κατατεθούν οι καταγγελίες στο έπίσημο όργανο (την Σύνοδο), συγκροτεί την ίδια στιγμή ή Σύνοδος (με πρόταση του Αρχιεπισκόπου) άτυπο πενταμελές όργανο από τρεις ιεράρχες και δύο λαϊκούς Έπιστήμονες, οι όποιοι ως σύμβουλοι του Αρχιεπισκόπου θά έπιλαμβάνονται αυτοί των καταγγελιών και θά είσηγούνται περί του πρακτέου (προσέξτε!) στον Αρχιεπίσκοπο και όχι στη Σύνοδο. Τό αν θά προχωρήσει ή δικαστική διαδικασία δηλαδή θά φιλτράρεται και θά αποφασίζεται από τον Αρχιεπίσκοπο και όχι από την υπεύθυνη Σύνοδο.

Μετά απ' όλα αυτά τά παραπάνω άντιφατικά και στό ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ της Συνόδου της 27ης Ιουνίου 2002, ή Σύνοδος συζήτησε για τό πώς πρόβαλε ό τύπος και τά ΜΜΕ τίς αποφάσεις της τίς σχετικές με τον θόρυβο περί ήθικών παρεκτροπών των Κληρικών:

-δέν υιοθέτησε μέτρα πρόληψης ή δικαστικής άντιμετώπισης

-άποφάσισε να στείλει έγγραφο στό Έθνικό Συμβούλιο Ραδιοτηλεόρασεως (Ε.Σ.Ρ.) με την έρώτηση αν με τά όσα προβάλλονται έναντιόν της Όρθόδοξης Έκκλησίας παραβιάζονται οι κώδικες Δημοσιογραφικής Δεοντολογίας

-άποφάσισε να στείλει γράμμα στον Υπουργό Τύπου και ΜΜΕ για να ζητήσει να έκπροσωπεϊται ή Έκκλησία στο

Ε.Σ.Ρ.

-άποφάσισε νά στείλει ἐγκύκλιο σημείωμα σ' ὅλους τούς μητροπολίτες γιά νά τούς ἐφιστᾷ τήν προσοχή στήν τήρηση τῶν προϋποθέσεων γιά τήν χειροτονία νέων κληρικών ὅπως ὀρίζουν οἱ Κανόνες καί νά τούς ἐπισημαίνει τήν εὐθύνη τους ἐνώπιον Θεοῦ καί ἀνθρώπων.

Ἀλλά καί στό ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ τῆς Συνόδου τῆς ἐπόμενης μέρας, τῆς 28ης Ἰουνίου 2002, διαπιστώνοντας ἡ Σύνοδος «τόν συνεχιζόμενο θόρυβο γύρω ἀπό τά θέματα τῆς ζωῆς καί τῆς συμπεριφορᾶς τῶν κληρικών» στά πλαίσια τῆς ἐξεύρεσης «μέτρων προλήψεως καί προνοίας γιά τήν ἀνάδειξη ἀξίων κληρικών στήν Ἐκκλησία μας» ἔθεσε τό θέμα: «Ἡ Ἐκκλησία μας νά εἰσηγηθεῖ στήν Πολιτεία τήν τροποποίηση τοῦ Νόμου πού προβλέπει τήν ἀπαλλαγή ἀπό τίς στρατιωτικές ὑποχρεώσεις τῶν νέων ἐκείνων πού χειροτονοῦνται Κληρικοί». Μετά τή συζήτηση παρέπεμψαν τό θέμα στήν Ἱεραρχία.

Ἐπίσης καί ἄλλη ἐγκύκλιος, μέ ἡμερομηνία 8-7-2002, ἐστάλη ἀπό τή Σύνοδο πρὸς τούς Κληρικούς τῶν μητροπόλεων, ὁμολογώντας ὅτι εἶναι τρομακτικό ὅτι συναντᾶμε στὸν κλῆρο μερικές φορές πολὺ σοβαρά ἁμαρτήματα. Ὅτι τήν ὥρα τοῦ χαλασμοῦ λέγον-

ται πολλὰ ἐναντίον τῶν κληρικών ἀλλά «τό σῶμα τοῦ ἐγκλήματος ὑπάρχει» καί «ἁμαρτήματα πού συνιστοῦν ἐκπτώση ἀπὸ τό ἀξίωμα τῆς Ἱερωσύνης».

Τό πλῆθος αὐτῶν τῶν δευτερευουσῶν καί ὄχι ἄμεσα ἀποτελεσματικῶν ἐνεργειῶν τῆς διοίκησης τῆς Ἐκκλησίας δείχνει καί τήν ἀγωνία τῆς Συνόδου νά κατασιγάσει τόν θόρυβο τῶν ΜΜΕ. Ἡ πῖο ἀποτελεσματική κίνηση θά ἦταν νά ἀρχίσει ἡ διερεύνηση ἀπὸ Ἐκκλησιαστικό Δικαστήριό τοῦ θέματος τῶν κασετῶν πού ἀφοροῦσε τόν Παντελεήμονα Μπεζενίτη. Ἔτσι θά ἔδειχνε ἡ Ἐκκλησία ὅτι δέν φοβᾶται καί ἔχει τήν βούληση νά ἐκρίζώσει τά σκάνδαλα ἀπὸ τόν ἱερό χώρο της καί νά τιμωρήσει τούς τόσο ἀκραία ἁμαρτάνοντες.

Τελικά, ὁ Παντελεήμονας Μπεζενίτης στίς 25-7-2002 ἔκανε Ἀγωγή στό Πρωτοδικεῖο κατὰ τοῦ καταγγέλαντος αὐτόν Ἀττικῆς Νικοδήμου. Ζήτησε μάλιστα Ἀσφαλιστικά Μέτρα, νά μὴν ἀναφέρεται δηλαδή καθόλου ὁ Νικόδημος στό ὄνομά του, οὔτε στό περιοδικό του, οὔτε στὸν τύπο οὔτε στά ΜΜΕ. Τό Δικαστήριό δέχθηκε τά Ἀσφαλιστικά Μέτρα, τό περιοδικό μας γιά λίγο σίγησε σέ σχέση μέ τόν Παντελεήμονα, ἀλλά ἡ κατακραυγή καί ὁ θόρυβος ἐναντίον του πολλαπλασιάστηκε.

Ἀρχιμ. Εἰρηναῖος Μπουσδέκης

Σέ λίγους μῆνες

ΝΕΑ ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ ΣΤΟ ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ

attikisnikodimos.gr

Πλούσιο ἀρχεῖακό ὕλικό: 1) σύγχρονης ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας καί 2) πνευματικῆς οἰκοδομῆς

Ἡ «Ἐλεύθερη Πληροφόρηση» στό διαδίκτυο: www.el-pliροφοrissi.gr

Καί οἱ Ἐκδόσεις «Σπορά» στό διαδίκτυο: www.spora.gr